

3. Романишин В.О. Ринок боргових зобов'язань як альтернативне джерело фінансування підприємств в Україні / В.О. Романишин, О.В. Булавинець // Фінанси України. – 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://fu.minfin.gov.ua/?page_id=495&aid=437

УЧАСТЬ УКРАЇНИ В МІЖНАРОДНИХ ТРАНСПОРТНИХ КОРИДОРАХ

Гріневич В.С.

професор, доктор фізико – математичних наук

Коваленко Л.А.

Студентка 5 курсу, напрям підготовки «економічна кібернетика»

Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

м. Одеса, Україна

Україна стала однією з багатьох країн, по території якої проходять стратегічно важливі транспортні коридори. Сьогодні міжнародні транспортні коридори реалізує розширений спектр транспортних послуг. Це, по-перше, доставка вантажів найкоротшим шляхом і в мінімальні терміни. У МТК відбувається також перевалка вантажів з одного виду транспорту на інший і їх обробка. Весь комплекс транспортних робіт вимагає розвитку як самих шляхів сполучення (автомобільні дороги, залізничні колії), так і транспортно-складських комплексів з обробки та перевалки вантажів (водні і повітряні порти, залізничні станції, контейнерні термінали) [2].

Актуальність питання формування міжнародних транспортних коридорів зумовлена необхідністю інтеграції транспортних мереж і транспорту України в міжнародну транспортну систему з метою залучення додаткових обсягів перевезень та валютних надходжень, скорочення транспортних витрат, наближення до міжнародних стандартів перевезень пасажирів та вантажів, енергетичних та екологічних показників роботи транспорту і збільшення частки експортного потенціалу України на міжнародному ринку транспортних послуг шляхом значного підвищення конкурентоспроможності українських перевізників.

Мета роботи – аналіз розвитку міжнародних транспортних коридорів, з точки зору використання в них транспортної системи України.

Особливо важливу роль в системі МТК відіграє розвиток інформаційної інфраструктури, акумулює, обробляє, зберігає і утилізує інформацію про наявність вантажу, потреба в тих чи інших транспортних засобах, забезпечує безперервне спостереження за проходженням вантажів і підвищує рівень їх збереження.

Участь України у створенні міжнародних транспортних коридорів дозволить прискорити не тільки досягнення стратегічних цілей інтеграції в Європейське співтовариство, а й рішення таких задач як: залучення додаткових інвестицій в розвиток транспортної системи, прискорення темпу виходу з кризи вітчизняного виробника, поліпшення валютних надходжень за транзитні перевезення, зростання обсягів продукції, що експортується. В кінцевому рахунку, це вплине на зростання темпів економічного зростання країни та регіонів [3].

Під міжнародним транзитним простором слід розуміти територію кількох країн, по яких проходять основні маршрути транзитних вантажних перевезень. В рамках міжнародного транзитного простору функціонує система міжнародних транзитних коридорів, яка представляє собою сукупність напрямків транзитних вантажопотоків, які забезпечуються транспортом та відповідною інфраструктурою. Основний принцип функціонування транзитних коридорів – довгострокове проведення транзитних перевезень між країнами-учасниками [2].

Україна є активною учасницею інтеграційних та глобалізаційних процесів, що має на увазі широку систему її транспортних зв'язків з іншими країнами, як в східному напрямку, так і в західному. Основними партнерами України по транзиту є такі країни: Росія, Білорусь, Литва, Польща, Чехія, Угорщина, Словаччина.

Формування і розвиток міжнародних транспортних коридорів в Україні має як позитивні, так і негативні особливості. Дані процеси сприяють посиленню інтеграційних процесів, зміцнення міжнародного економічного співробітництва, максимізує державні доходи. Так само, розвиток міжнародних транспортних коридорів обумовлює вдосконалення інституційної, організаційної та правової бази забезпечення транспортного процесу. Разом з тим, відбувається активне впровадження інноваційних та інформаційних технологій в галузі транспорту. Однак використання транзитних коридорів може посилити політичні протиріччя з країнами-учасниками даних відносин, а також посилити економічні проблеми функціонування транспортної системи [5].

Висновок. Розглядаючи міжнародні перевезення, слід відзначити, що Україна на сучасному етапі поступово інтегрується в міжнародну спільноту. Одним із проявів такої інтеграції є її участь у міжнародних транспортних коридорах. Створення таких транспортних коридорів - це реальні можливості різкого підвищення товарообігу між країнами Європи та Азії, а відтак збільшення ефективності використання вигідного транзитного розташування України [4].

Україна має найвищий у Європі транзитний рейтинг – 3,11. Польща, яка має другий рейтинг – 2,72, щороку отримує доходів від транзиту вантажів на суму 3,2-3,7 млрд доларів США. У цьому напрямі Україною в особі Кабінету Міністрів України було затверджено Програму створення та функціонування національної мережі міжнародних транспортних коридорів в Україні, зазначено відповідальні органи і організації та встановлено, що основна вага припадає на такі види транспорту, як залізничний, автомобільний і водний. Виняток у Програмі становлять повітряний і трубопровідний транспорт. Це, однак, не відкидає участі в цій діяльності інших видів транспорту (повітряний, трубопровідний), і потрібне в цьому напрямі лише техніко-економічне обґрунтування та забезпечення такої діяльності нормативно-правовою базою [1].

Література

1. Дергаусов М. Міжнародні транспортні коридори та Україна // Схід. – 2012. - №1. – С. 25-28.
2. Якименко Н.В. Пріоритетні напрямки розбудови міжнародних транспортних коридорів на території України / Науково-технічний збірник "Коммунальное хозяйство городов". - 2014 - № 78. – С.381-386.
3. www.mintrans.gov.ua/uk/transport/print/42.html Мережа міжнародних транспортних коридорів/Міністерство транспорту та зв'язку України.

4. <http://www.ukravtodor.gov.ua> – сайт Державної служби автомобільних доріг України.

5. Автомобільний транспорт України: стан, проблеми перспективи розвитку: Монографія / Державний автотранспортний науково-дослідний і проектний інститут; за заг. ред. А.М. Редзюка. - К.: ДП „ДержавтотрансНДІпроект”, 2015. – 400 с.

ТРАНСКОРДОННЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ЯК СКЛАДОВА МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

Дергачов В.О.

доктор географічних наук,
професор кафедри економіки та моделювання ринкових відносин

Захаров О.В.

студент 2 курсу на базі в/о,
спеціальність «Міжнародні економічні відносини»
*Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

Транскордонне економічне співробітництво є складовою частиною світогосподарських інтеграційних процесів та специфічним рівнем цілісної системи міжнародних економічних відносин глобального порядку. Крім того, воно виступає видом і складовою частиною системи міжнародно-економічних відносин на міжрегіональному і локальному рівнях та ґрунтується передусім на співпраці прикордонних регіонів сусідніх держав [1].

Транскордонний регіон охоплює суміжні прикордонні території двох і більше держав на різних рівнях відповідних адміністративно-територіальних систем. Розвиток транскордонного співробітництва спрямований в першу чергу на забезпечення високої якості життя мешканців прикордонних територій, інфраструктурне забезпечення відповідних територій, вирішення спільних проблем суміжних територій. В основі розвитку транскордонних регіонів лежить транскордонне співробітництво [2].

Основою регіональної політики у налагодженні транскордонного співробітництва в Україні є Європейська рамкова конвенція про транскордонне співробітництво між територіальними общинами або властями та Закон України «Про транскордонне співробітництво» [3, 4].

На території України діє 10 єврорегіонів: «Карпатський єврорегіон» (заснований 1993 року); «Буг» (1995); «Нижній Дунай» (1998); «Верхній Прут» (2000), «Дніпро» (2003); «Слобожанщина» (2003); «Ярославна» (2007); «Чорне море» (2008); «Донбас» (2010); «Дністер» (2012). Слід зазначити, що для єврорегіонів «Дніпро», «Слобожанщина», «Ярославна», «Донбас» та «Дністер» характерною є відсутність у їх складі регіонів країн Євросоюзу [5].

Основними завданнями єврорегіонів є :

- обмін досвідом та інформацією;
- вирівнювання та постійне покращення рівня життя населення;
- підтримка регіонального розвитку;
- обмін досвідом та інформацією у сфері ринку зайнятості;
- розвиток економіки, торгівлі та туризму;